

Domnule Președinte,

Subscrisul Sindicatul _____, cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, reprezentat prin Președinte _____ în numele și în interesul membrilor săi prevăzuți în lista anexată prezentei, în contradictoriu cu pârâta _____ cu sediul în _____ reprezentată prin _____ înaintăm prezenta

CERERE DE CHEMARE ÎN JUDECATĂ

pentru ca prin hotărârea pe care o veți pronunța să obligați pârâta la:

- 1. anularea deciziilor/ordinelor unilaterale de diminuare cu 25% a cuantumului brut al indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporurilor, indemnizațiilor și altor drepturi salariale ale membrilor noștri de sindicat;**
- 2. plata diferenței dintre salariile (incluzand toate elementele conform pct. 1) convenite în luna iunie 2010 și salariile plătite efectiv începând cu luna iulie 2010;**
- 3. plata integrala a salariilor lunare convenite;**
- 4. actualizarea sumelor cu indicele de inflație la data efectiva a platii.**

În fapt,

Începând cu remunerația aferentă lunii iulie 2010, în baza unor ordine/decizii unilaterale ale angajatorului pârât, cuantumul brut al indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale ale membrilor noștri de sindicat au fost diminuate cu 25%. Facem mențiunea că respectivii salariați nu și-au dat încuviințarea pentru redactarea, semnarea și înregistrarea unui act prin care să se consacre această diminuare.

Decizia unilaterală a angajatorului pârât încalcă dispozițiile Primului Act Adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale la care Uniunea Europeană a aderat prin Tratatul de la Lisabona și care devine obligatorie și pentru România. Conform acestei Convenții și interpretării date prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, creanțele salariale sunt bunuri în sensul Întâiului Protocol Adițional și se bucură de imprescriptibilitatea dreptului de proprietate.

De asemenea, încălcarea prevederilor Declarației Universale a Drepturilor Omului, art. 17, cu privire la dreptul de proprietate, art.23, pct. 3 privind dreptul la o retribuție echitabilă și la protecție socială și art. 25, pct.1 privind dreptul la un nivel de trai decent.

Prin decizia criticată se încalcă prevederile Cartei Sociale Europene Revizuite ratificată de România în 1999, art. 1, pct. 2 și 4 privind dreptul la muncă, art. 4 privind dreptul lucrătorilor la o salarizare echitabilă, precum și art. 20 privind egalitatea de șanse a lucrătorilor.

Cuquantumul brut al indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale, sunt stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 118/30.06.2010, privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, veniturile menționate mai sus au fost diminuate cu 25%. Prin aplicarea acestei măsuri s-a realizat o

restrângere nepermisă a exercițiului dreptului la muncă, fiind afectată o componentă esențială a acestuia – *dreptul salarial*.

Deși diminuarea are aparent un caracter temporar, prin indicarea unui anumit interval de timp (ex: 03.07.2010-31.12.2010), în realitate, trimiterea generală la dispozițiile Legii nr. 118/2010, invocată în actul contestat, conduce la concluzia aplicării și a prevederilor art. 16 alin. 2, care transformă restrângerea temporară într-una definitivă, cu caracter permanent, întrucât „*începând cu data de 01.01.2011 se vor aplica politici sociale și de personal care să asigure încadrarea în nivelul cheltuielilor bugetare rezultate ca urmare a aplicării măsurilor de reducere a acestora, adaptate în cursul anului 2010, în condițiile...*”

Restrângerea exercițiului dreptului la un salariu decent, corespunzător cu munca prestată de fiecare, și-a pierdut, în acest context, caracterul de măsură proporțională și rezonabilă raportat la situația invocată anterior de inițiatorul proiectului de lege, Guvernul României, promovată mai întâi sub forma unei ordonanțe de urgență.

Apreciam că sunt încălcate dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 al CEDO, întrucât noțiunea de „bun” îmbracă, în situația de față, natura unui drept patrimonial, respectiv „*orice interes al unei persoane de drept privat ce are valoare economică*” (cauza Buchen contra Cehiei). Dreptul salarial este afectat în mod grav de măsura diminuării cu 25% a veniturilor, dispusă prin ordinul/decizia nr. _____ emisă de _____.

Întrucât dreptul salarial constituie un „drept de proprietate” în sensul Convenției și a Protocoalelor adiționale, reducerea cuantumului acestuia prin diminuarea menționată mai sus, echivalează cu o exproprierie. Practica exproprierii sau a anulării parțiale a dreptului la salariu, cu efect definitiv, reprezintă violarea principiilor fundamentale și contravine măsurilor de acordare a asistenței financiare convenite cu Comisia Europeană.

Mai mult decât atât, a fost încălcată și „speranța legitimă” a celor menționați mai sus, întrucât, prin măsura dispusă prin actul contestat, dreptul lor la o coerență și siguranță legislativă, în baza căreia să-și poată valorifica, păstra și apăra drepturile, devine iluzoriu.

Au fost nesocotite și prevederile art. 1 alin. 2 lit. e pct. (i) din O.G. nr. 137/2000 republicată, privitoare la „*dreptul la muncă... la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare... la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare*”.

Diminuarea brutală, abuzivă și pentru viitor a cuantumului salariilor personalului din sistemul penitenciar se completează cu refuzul statului român, de a achita creanțele pe care le datorează acestuia de foarte mulți ani (sentințe executorii a caror executare este prorogată la infinit prin acte normative). Reducerea de 25% a salariului și a celorlalte drepturi ce decurg din acesta nu este una rezonabilă, ajungându-se la afectarea dreptului în substanța sa.

Emiterea actului contestat, respectiv a ordinului / deciziei nr. _____ emis de _____, în ceea ce îi privește pe salariații din cadrul _____, membri SNLP, numai în considerarea prevederilor Legii nr. 118/2010, reprezintă o nesocotire a tuturor principiilor enunțate mai înainte.

Deși a fost verificată din punct de vedere constituțional legalitatea diminuării cu 25% a drepturilor salariale, devenită ulterior lege, fiind pronunțate în acest sens deciziile nr. 872 și 874 din 25.06.2010 de către Curtea Constituțională, există obligația consacrată de art. 20 alin. 2 din Legea fundamentală, de a da prioritate principiilor internaționale atunci când „*...există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne...*”

Decizia criticată are în realitate, ca obiect de reglementare, o serie de restrângeri evidente ale exercițiului drepturilor, precum cel la salariul cuvenit, ca și componentă a dreptului de muncă, de manifestare a acestui drept constituțional sub toate elementele și aspectele sale, inclusiv al condițiilor și valorii de salarizare corespondentă și justă. Pe cale de consecință drepturile salariale trebuie plătite *in integrum*, corespondent inclusiv al muncii prestate.

Dealtfel, Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1414 din 4 noiembrie 2009, în textul esențial din acea motivare, reține obligația Guvernului de a lua și găsi măsuri active și concrete de ieșire din criză, iar pe de altă parte solicită neprelungirea, cu atât mai puțin agravarea măsurii de restrângere a exercițiului unor drepturi. Este sarcina statului să găsească soluții pentru contracararea efectelor crizei economice, printr-o politică economică și socială adecvată.

Diminuarea veniturilor personalului din autoritățile și instituțiile publice nu poate constitui, pe termen lung, o măsură proporțională cu situația invocată și promovată de către guvernanți. Dimpotrivă, eventuala intervenție legislativă în sensul prelungirii acestei măsuri poate determina efecte contrarii celor vizate, în sensul tulburării bune funcționări a instituțiilor și autorităților publice.

CEDO statuează ca salariul este un drept de posesie. Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg a condamnat statul român la 15 iunie 2010, în cauza "Muresan vs. Romania" pentru încălcarea dreptului la un proces echitabil într-o speta de reducere nejustificată a salariului. Judecătorii CEDO au conchis că drepturile salariale reprezintă un drept de posesie și că fiecare cetățean are dreptul la un liniștit beneficiu al posesiilor sale. CEDO califică dreptul salarial ca fiind "o posesie".

Judecătorii europeni au stabilit că hotărârea judecătorească sau decizia/ordinul administrativ, care stabilește și dispune încălcarea drepturilor salariale, prin limitarea și/s-au diminuarea acestora, nu au suport și temei juridic. Prestațiile bănești datorate cu acest titlu, reprezintă "o posesie", cu alte cuvinte un de titlu de proprietate. Nu poate exista o interferență s-au intervenție, prin limitare sau diminuare în drepturile salariatului, care să determine lipsa de acces și beneficiu liniștit al posesiilor sale, al drepturilor salariale, aceasta și în consacrarea principiului certitudinii și stabilității legale.

Salariul constituie retribuirea, compensarea pecuniară a angajatului pentru munca prezentă și prestată, datorată de către angajator, deci și de către stat în această calitate. Munca suplimentară, nemaifiind retribuită, nici în cazul în care nu se poate compensa cu timp liber, devine obligatorie și gratuită, textul fiind neconstituțional pentru că instituie munca forțată. Ori, potrivit art. 42 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor Codului muncii, munca forțată este interzisă expres.

Noțiunea de interes legitim, alături de dreptul subiectiv, își găsește protecția atât în Constituție, (art. 52 alin. 1: „persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei”), cât și în Legea Contenciosului Administrativ (art. 1 alin. 1: „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente material și teritorial, sub condiția îndeplinirii procedurii prealabile necesare și obligatorii, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și/s-au încălcat, s-au a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public”) și așa cum s-a formulat în literatura de specialitate apare ca o situație juridică anterioară dreptului subiectiv, cea care „pregătește terenul” dreptului subiectiv.

Angajamentele internaționale asumate de Guvern față de creditorii externi pentru limitarea efectelor crizei economice nu pot constitui, prin ele însele, temeiuri pentru limitarea unor drepturi fundamentale. Faptul că documentele adresate creditorilor internaționali conțin promisiunea guvernului de a adopta prevederile legale în discuție nu înseamnă că acei creditorii au stabilit unilateral aceste condiții, ei limitându-se la a indica obiectivele ce urmează a fi atinse (ex. reducerea cheltuielilor bugetare), însă alegerea celor mai adecvate măsuri rămâne la discreția Statului.

Curtea europeană a ajuns la concluzia că dezechilibrul a fost cauzat de „decizii pripite și nefundamentate” ale statului în această materie extrem de sensibilă și importantă.

Principiul speranței legitime este indisolubil legat de statul de drept. În virtutea acestui principiu, organele statului sunt obligate să acționeze în conformitate cu dispozițiile legale și să respecte speranțele legitime întemeiate pe prevederile legale în vigoare, indivizii putând conta pe previzibilitatea normelor legale adoptate și fiind astfel în măsură să își planifice viitorul în contextul drepturilor conferite de aceste dispoziții. Desigur, acest principiu nu împiedică statul să facă schimbări legislative, însă îi impune obligația ca, ori de câte ori o face, să mențină o balanță rezonabilă între încrederea indivizilor în prevederile legale existente și interesele pentru a căror satisfacere operează modificarea cadrului legal.

În aplicarea jurisprudenței CEDO, Curtea Constituțională a statuat că, pentru respectarea proporționalității unei astfel de măsuri de reducere a veniturilor, se impunea și se impune în mod evident, stabilirea și asigurarea certă și

corespunzătoare, a unei compensații ulterioare perioadei de reducere, ca o compensație echitabilă, (de exemplu, *time liber*), ceea ce nu s-a întâmplat și nu credem că se va întâmpla.

Criza economică din România nu poate fi utilizată ca pretext pentru reducerea salariilor cu 25%, dar nici a altor prestații sociale. Toate aceste reduceri reprezintă o gravă încălcare a convențiilor internaționale de muncă, a Codului Muncii și a documentelor Organizației Internaționale a Muncii pe care România le-a semnat, aceste norme fiind incidente dar mai ales obligatorii.

Aceste practici dispozitive unilaterale, încalcă drepturile fundamentale ale lucrătorilor și afectează pacea socială, condiții obligatorii pentru un stat care trebuie să facă față provocărilor unei crize economice.

Rugăm de asemenea a fi reținute și valorificate următoarele considerente și motive de fapt și de drept:

Dispozițiile constituționale încălcate sunt cele ale **art. 11** privind dreptul internațional și dreptul intern, **art. 16 alin. (1)** privind egalitatea, **art. 20** referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, **art. 44** privind dreptul de proprietate privată, **art. 47** privind nivelul de trai, **art. 53** privind restrângerea exercițiului unui drept sau al unei libertăți.

Totodată, au fost încălcate și dispozițiile **art. 9, 15, alin. 1, 41 alin. 5, 135 lit. f, g și 154 alin. 1** din Constituția României, după cum urmează:

Art. 9. Sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale

„Sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale se constituie și își desfășoară activitatea potrivit statutelor lor, în condițiile legii. Ele contribuie la apărarea drepturilor și la promovarea intereselor profesionale, economice și sociale ale membrilor lor”.

Art. 15. Universalitatea

(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

Art. 41. Munca și protecția socială a muncii

(5) „Dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sunt garantate”.

Art. 135. Economia

(2) Statul trebuie să asigure:

- f) crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții;
- g) aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele Uniunii Europene.

Art. 154. Conflictul temporal de legi:

(1) Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții.

Din perspectiva actelor internaționale încălcate, menționăm:

Declarația Universală a Drepturilor Omului, și anume art. 17 cu privire la dreptul de proprietate, art. 23 pct. 3 cu privire la dreptul la o retribuție echitabilă și la protecție socială și art. 25 pct. 1 privind dreptul la un nivel de trai decent.

Carta socială europeană, și anume art. 1 pct. 2 și 4 privind dreptul la muncă, art. 4 privind dreptul la o salarizare echitabilă, art. 20 privind egalitatea de șanse a lucrătorilor.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Art. 8

1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.
2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru

securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

Art. 17

Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau **de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de această convenție.**

Art. 18

Restrângerile care, în termenii prezentei convenții, sunt aduse respectivelor drepturi și libertăți nu pot fi aplicate decât în scopul pentru care ele au fost prevăzute.

Așadar, dispozițiile Legii privind stabilirea unor măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, în ansamblul lor, prin care se stabilește în mod disimulat, în sarcina angajaților din sistemul bugetar, obligația de virare la bugetul statului a 25% din drepturile salariale, ar veni în conflict atât cu prevederile articolului 1, alineatul (5), din Constituție, cât și cu prevederile coroborate ale articolului 16, articolul 44, și ale articolului 56, alineatul (2), precum și cu celelalte articole menționate mai sus din Legea fundamentală".

Reducerea salariilor bugetarilor echivalează practic cu instituirea unui nou impozit, care va constitui venit la bugetul de stat. Noul impozit aplicat veniturilor obținute de bugetari din salarii excede sferei impozitelor reglementate expres de Codul fiscal (Legea 571/2003 modificată și completată).

În condițiile în care, sub diverse denumiri, salariatul din sistemul bugetar, trebuie să plătească bugetului de stat 41 de procente din venitul său lunar (16 % impozit + 25 % adăugat de proiectul de lege), în timp ce toți ceilalți salariați plătesc doar o cotă de 16 la sută din salariu, proiectul de lege „institue o situație discriminatorie și împovărătoare pentru salariații din domeniul bugetar, care ajung astfel să plătească o sumă aproape dublă față de ceilalți cetățeni ai României care sunt angajați în muncă, bugetului de stat și bugetelor speciale".

Prevederile Legii privind stabilirea unor măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar sunt de natură să aducă atingere drepturilor salariale și de natură salarială, precum și prestațiilor de asigurări sociale și de asistență socială punând sub semnul întrebării însăși ideea de echilibru.

"În acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat ca noțiunea de «bun» înglobează orice interes al unei persoane de drept privat ce are o valoare economică, astfel încât drepturile salariale și de natură salarială, precum dreptul la prestații de asigurări sociale și de asistență socială pot fi asimilate dreptului de proprietate, iar salariile și prestațiile de asigurări sociale și de asistență socială unor bunuri proprietate privată".

Reducerea drepturilor salariale și de natură salarială, precum și a prestațiilor de asigurări sociale și de asistență socială echivalează practic cu o expropriere, fapt ce ar contraveni dispozițiilor articolului 44, alineatul (3), din Constituție.

În drept,

Ne întemeiem acțiunea pe dispozițiile

- Art.17,23,25 din Declarația Universală a Dr.Omului și art.1 din Protocol,
- Art.1,4 și 20 din Carta Socială Europeană
- Art.9,11,15,16,20,41,47,53,135 și 154 din Constituția României,
- Art.1 alin.2 lit.e pct.i din Og 137/2000, L.330/2009, L.118/2010
- art. 10, art. 17, alin. 2), 3) și 4), art. 40, alin. 2), lit. (c) și art. 222 din Legea nr. 53/2003 - Codul Muncii, modificată și completată ulterior;
- art. 73, lit. a) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, modificată și completată ulterior;
- art. 28 din legea nr. 54/2003;
- L.554/2004, modificată și completată

În susținerea acțiunii noastre anexăm următoarele înscrisuri:

1. tabel nominal cu salariații _____, membri de sindicat care susțin prezenta acțiune;
2. copii după fluturașii de salarii ai salariaților lezați, înainte și după aplicarea deciziei de reducere a salariilor;

În concluzie, solicităm instanței să admită acțiunea așa cum a fost introdusă și să oblige pârâta _____ la anularea deciziilor/ordinelor unilaterale de diminuare cu 25% a cuantumului brut al indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporurilor, indemnizațiilor și altor drepturi salariale ale membrilor noștri de sindicat și la plata la zi a drepturilor salariale convenite în intervalul 3.07.2010-31.12.2010, actualizate cu inflația, calculate la data pronunțării instanței.

În temeiul art. 242, alin. ultim, Cod Procedură Civilă, solicităm judecarea cauzei și în lipsa părților.

Data: _____

Președinte Sindicat/lider grupa _____,